

CENZURAT.

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Kellemes pünkösdü ünnepeket kívánnak:

Papp Kató, Ilonka és Lajcsi

Símleul Silvaniei.

V. ÉVFOLYAM

15. szám

1937. MÁJUS

16.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

Kertészkedjünk kis cimborák.

Rózsika, az egyik szombat délutáni megbeszélésen panaszkodik, hogy neki nem kelt ki a virágmagva, pedig többfélét is kapott.

— Ugyan, ugyan, hogy lehet az, Rózsika? Öntözted rendesen? — Igen! — Nem szórtál rá nagyon vastag földréteget? — Nem! — No, lássuk csak, milyen virágmagvakat kaptál? — Nefeletset, harangvirágot és mályvarózsát. Úgy? most már tudom, hogy miért nem kelt ki Rózsika a virágod. Azért bizony, mert nem akkor vetted el, amikor kellett volna. Az Uj Cimbora megírta jó előre, hogy melyik virág, melyik hónapban vetendő. Nos, a mályvarózsa júliusban, a nefelejtés június-júliusban, a harangvirág május-június hónapban. Ezt te nem vetted figyelembe. Rózsika, hanem előbb elvetted, mint sem kellett volna. Így abból virág nem kel ki soha. Azok a magvak mind elpusztultak. Nem sajnálsz őket. Rózsika? De aztán nagyobb baj az, hogy ősszel nem tudsz mit visszaküldeni az Uj Cimborának. Pedig, amennyit tavasszal kap valaki, *annyit ősszel vissza kell küldeni*. De ám azt is megtudtam Rózsika, ebből a kis beszélgetésből, hogy te az Uj Cimbora-t nagyon figyelmen kívül olvasod. Hiszen március 1-i számunkban pontosan megírtuk, minden virág vetési idejét.

Nagyon kell vigyázni gyermekek, a magvak vetésénél. Nem hebehurgván nekifogni és összevissza, rendszertelenül veteményezni, mert így nem lesz virágotok és semmi örömetök nem lesz a kertészkedésben.

Az Uj Cimbora az idén is nagyon sok gyermeknek küldött szerte az országba virágmagvakat. S hogy az iskolai főhatóságok is mennyire fontosnak és értékesnek találják ezt a nemzetgazdasági szempontból is jelentős gyermekmozgalmat, mutatja, hogy a Római Katolikus Püspökség cluji tanügyi főhatósága 50 róm. kath. elemi iskolának küldetett az Uj Cimbora-val ezekből a virágmagvakból. Összesen 800 kis tasak virágmagot küldött ennek az 50 iskolának az Uj Cimbora. Ha csak 50 gyermeket veszünk átlagba egy iskolánál, könnyen kiszámítható, hogy legkevesebb 2500 uj kis kertészt nyertünk csak ezen az 50 iskolán keresztül. Mindeneseire, örömmel látjuk a Róm. kath. tanügyi főhatóságnak az Uj Cimbora virágkertészkedési mozgalma iránti érdeklődését.

A virágkertészkedésnél léleknevesítőbb, szebb s egészségesebb gyermekmozgalmat, amely egyszermind az életre is nevel, aligha találunk.

Ahol gyermekkezek virágot ültetnek, onnan kipusztul majd a burján. És épp úgy átszelidülnek a lélek nemtelen indulatai is végig egész Erdélyen, ahol a gyermekek magvetése nyomán az emberek lelkében örökös helyet kap a virágok szeretete.

L. M.

Négylevelű lóhere.

Írta: gróf Béli Margit.

6.

„Oh, az a nyomorék! Máriának hívják. Rém unalmas, egész nap bent ül a szobájában. Soha meg nem moccan.“

„Szegény, hogy sajnálom, — sóhajtott Márta, — nem tudnál elvezetni hozzá? — „Hogy én bevezesselek hozzá? — volt a csodálkozó felelet. — Azt gondold, hogy én ki foglak téged szolgálni? Soha! De ha már úgy vágyasz utána, csöngethetek az inasnak.“ Melinda kényeskedő, kimért léptekkel az ajtó mellé lépett és megnyomta a csengőt. „Köszönöm“, — mondta Márta csendesesen. Kisvártatva belépett az inas és halkán megszólalt:

„Méltóztassék parancsolni.“ Melinda rámutatott Mártára: „Ezt vezesse be Mária kisasszonyhoz.“

„Én is veled megyek Márta“ — szólalt meg Laci. Mikor a gyermekek az ajtóhoz közeledtek, Zentayné megszólította őket:

„Hova mentek gyermekek?“ „Máriához“, — volt a félénk válasz. — „Ha nem bánod Alice, — fordult Zentayné Baranyai-néhoz. — akkor a gyerekekkel megyek.“ — Baranyai-né kecsesen és némán bólintott. Zentayné Lacival és Mártával átment a Mária szobájába, ahol a kanapén egy csendes, sápadt, szomorúarcú 18 év körüli leány feküdt. A kis társaság nesztelenül épített be és szinte suttogva beszéltek. Mária arcán egy boldog mosoly suhant át:

„Milyen kedves, hogy hozzám is bejöttetek. Végtelenül örülök, hogy láthatom önöket.“ — Fehér, átlátszó kezét odanyújtotta Zentaynének, aki melegen megszorította: „Igazán boldog vagyok, hogy láthatom magát, kedves gyermekem.“

Mária szeméi könnybe lábadtak: „Milyen rég nem szólított így senki. — Majd egy sóhajjal hozzátette: — Amióta édes jó anyám meghalt.“ — Zentayné meghatottan nézte ezt a fehér, szenvedő arcot.

Másnap reggel Laci és Márta csendesesen leosontak a kertbe, kimentek a mezőre, szedtek egy nagy csokor virágot, aztán átmásztak a Baranyaiék kertjébe, és ahol látták fehérlel a házat, arra siettek. Egy barátságos arcú emberrel találkoztak, aki, mivel a kert virágait öntözte, valószínűleg a kertész volt. Márta meglökte Lacit. Laci nagyot nyelt, elpirult és végre megszólalt:

— Bácsi! El tudna minket a Mária kisasszony szobájának a hátulsó ajtajához vezetni?

(Folyt. köv.)

Pünkösöd ünnepén.

A szeretet lelke.

Tűznyelv alakjában, szélvész zúgásával,
Magasztos erővel jött el a Szentlélek.
S a tizenkét gyáva, tudatlan tanítvány
Bátor apostol lett, hőse az Igének.

Bezárt szobájuknak ajtaja feltárult...
Bús, remegő lelkük szikrázó acél lett...
Szürke elméjük most fényes szárnyat bontott
És hirdetni merték az új szent eszméket!

Most már a megismert örök Igazságért
Mind a tizenkettő kész volt a halálra...
Vak lélekből sas lett, a szívekbe látó!
Szeretet fakadt a hirdetők nyomába.

A szeretet Lelke minket is buzdítson,
Mennyei jávakért síkra kelni bátran!
Tiszteljük az ember égi méltóságát,
S legyünk testvérek az istenimádásban!

Ha megértjük mi is szélvészek zúgását,
S aggodalmas szívünk betelik Lélekkel,
Akkor a mi Atyánk erőt is ad hozzá,
Tűznyelve minket is hőseivé szentel.

Oltszem legendája.

Irtó: Dávid Gabriella.

Tarkó tündéraszszonynak két leánya volt: Maros és Olt. Maros volt az idősebb, Olt volt a fiatalabb s növésre is kisebb. Szép volt mind a kettő, akár a pirkádó hajnal, vagy a fakadó rózsabimbó, de azért mégis nagyon különböztek egymástól.

Maros szőke volt. Aranyszínű haja vas-tag fonatban bokáját verte, nefelejskék szemei hol a derült eget, hol feneketlen tisztavizü tavat juttattak eszébe annak, aki nézte. Rózsás arcával, piros ajkával olyan volt, mint egy földre szállott angyal.

Barna volt Olt. Haja göndör fürtökben omlott vállára, sötét szemére éjfékete szempillák borítottak árnyékot. Arca halvány volt, de ajka színe a frissen szedett erdei szamóccával vetekedett.

Azonban nemesak külsejük, de természetük is éppen ennyire különbözött.

Maros szelíd, csendes volt, Olt nyughatatlan, szilaj, mint egy csikó. Ha vendégek voltak, Oltot egész biztosan a legmagasabb fák valamelyikéről kellett lecsalogatni, feltevé, hogy véletlenül otthon volt, mert ha felkaphatott keselylábú lovára, akkor aztán késő estig sem lehetett látni. Vágtatott neki az erdőnek. Sziklára fel, sziklára le, repült, mint a szélvész.

Ha megéhezett, leszállt, jóllakott kukujzával, szederrel, amit az erdő itt-ott felkinált

s aztán hajrá! tovább fáradhatatlanul. Nem volt olyan veszedelmes helye a vén Hargitának, nem volt olyan eldugott része, amit Olt ki ne kutatózott volna.

Édesanyja sokszor aggódva mondotta: „Olt, Olt! Egyszer kitöröd valahol a nyakad!” — de Olt csak nevetett: „Ne félj, édesanyám, rossz fejsze nem vész el!” Anyja mosolygott rajta: „Te kis haszontalan, te! Bizony rossz vagy, nagyon rossz!” — de magában százszor utána gondolta: „dehogyan rossz, dehogyan rossz, csak nyughatatlan!”

S Olt valóban nem volt rossz. Épen a jó-sága volt az az egyetlen valami, amiben nem különbözött Marostól. Mert áldott jó lélek volt mind a kettő. Koldus, szegény ember üres kézzel egyikőtől sem távozott s sok bánatos szív talált náluk vigasztalást és gyógyulást.

Hanem szó, ami szó, az igazság az, hogy nem volt több hozzájuk hasonló lány a szé-kely hegyek között.

Volt is kérőjük elég. Egyik a másiknak adta az ajtókilincset, de a lányok nem nagyon siettek a férjhezmenetellel.

Az érdekes azonban az volt, hogy bár Marost ugyan sokan szebbnek találták Olt-nál, mégis Olt-nak több kérője akadt, mint Marosnak. Édesanyjuk el nem tudta kép-zelni, mi lehet az oka, hogy az a kis szeles

leányka annyira meg tudja babonázni az embereket. Pedig semmi más nem volt annak az oka, mint Oltnak a szemei. Benne volt azokban a szemekben az életnek minden titka, nevetése, szomorúsága, kérdése, felelete s melegsége. Csodálatos szemek voltak. Aki egyszer beléjük nézett, soha-soha el nem felejtette őket.

Néhanapján Oltnak is megtetszett egyik másik a kérők közül, egy-egy pillanatra azt gondolta, hogy meg is tudná szeretni, de aztán mindegyre rájött, hogy ez sem, az sem az, akit ő keres, akire ő vár, akivel együtt nevetethetne, akivel együtt szerethetné a hegyeket, az erdőket. Hanem azért nem keseredett el, mert tudta, hogy el fog jönni egyszer az, akire vár. Tudta, hogy el kell jönnie. Ha tudta, hát el is jött. Jött s hozta magával a ciprusok illatát, narancs-, pálmaligeteket üzenetét, hangjában a titokzatos kelet elbűvölő zenéjét. Mert keletről jött, a keleti királynak volt egyetlen fia, szemefénye. S Olt egyszerre észrevette, hogy a szeretetet nem kell próbálgatni, jön az magától, hivatlanul, kéretlenül.

A királyfi már többször megfordult udvarukban s egy nap, amint Olt Marossal kint ült egy hatalmas fatönkön, fejét nénije ölébe hajtva, alig hallhatóan suttogta: „Maros, én olyan nagyon boldog vagyok...”

Maros eljátszott huga fürtjeivel s mosolyogva mondta: „Hála a jó Istennek! Ugy féltém, hogy, amilyen kis szeleburdi vagy, még el fogod játszani a boldogságodat!”

Olt hirtelen felkapta fejét: „Hiszen még azt sem tudod miről van szó! A keleti királyfi megkérte a kezemet. Menyasszony vagyok! Ha legközelebb eljön, édesanyánknak is szólunk!” „Tudom, — felelte Maros — mindent hallottam, hanem először mégis csak anyánknak kellett volna szólnod!” „Igen, úgy is akartuk, — mentegetőzött Olt — de anyánk nagyon szomorú volt ismét s nem akartuk zavarni. Te Maros — csapott át hirtelen más hangba Olt — mondd csak, miért szomorkodik anyánk olyan sokat?”

„Apánkat siratja, — felelte Maros — akit a Fekete-tengerre száműzött a tündérkirály.” „Hogyan, hát apánk nem halt meg? — csodálkozott Olt — s ha él, hát anyánk miért nem keresi fel soha?” „Nem lehet — sóhajtott Maros — anyánknak nem szabad oda menni!” „S nekünk?” „Talán! Gyere kérdezzük meg.” S a két leány átkarolta egymást s úgy ment édenyjuk elé, aki éppen akkor lépett ki szobájából. „Anyám! — mondták egyszerre — ne szomorkodj többet, mi elme gyünk édesapánkhoz s hírt hozunk neked róla.” „Igy nem mehettek — felelt szomorúan Tarkó — folyóvízzé kéne változtassalak

benneteket.” „Hát változtass folyóvízzé” — mondta Olt határozottan.

Tarkónek felcsillant a szeme s befordult a szobába, hogy kihozza varázsvesszőjét, Maros pedig csodálkozva nézett hűgára: „S a vőlegényeddel, meg a boldogsággal mi lesz?” Olt kedvesen, de egy kis szomorúsággal mosolygott: „Nem tudnék igazán boldog lenni soha, ha tudnám, hogy anyánk szomorú és sír!” Maros könnyes szemmel csókolta meg huga arcát: „Akkor hát megyünk!” „De egymástól is búcsúznunk kell, — felelte Olt — nem mehetünk együtt. Ha külön megyünk, bár egyikünk bizonyosan eljut, míg ha együtt érne valami baj, talán mindketten odavesznénk a hosszú úton.” Igazad van!” hagyta helyben Maros.

Amint így beszélgettek, egyszerre csak lódobogásra lettek figyelmesek. Olt megismerte a dobogásról, hogy ki jött s úgy érezte, hogy a szíve mindjárt kikálimpálja magát a helyéről, de hallgatott mélyen.

Azonban a királyfi — mert ő volt, aki hirtelen közéjük toppant, — észrevette, hogy Olt a rendesnél is sápadtabb, rosszat sejtve érdeklődött, hogy mi baja?

„Semmi, — felelte Olt — csak éppen útra készülünk, megyünk meglátogatni édesapánkat.” — „Én is veletek megyek!” — szölt a királyfi. Olt épp válaszolni akart, de akkor kilépett édesanyjuk a varázsvesszővel. Tarkó észre sem vette a vendéget, leányaihoz lépett, megölelte, megcsókolta őket, azután megérintette a varázsvesszővel, mire mind a kettő folyóvízzé vált s elindultak lefelé a hegyen.

A királyfi egy pillanatig dermedten bámulta, hogy mi történt, majd gondolkodás nélkül vetette magát paripájára. A sarkantyú húsig vágott a szegény állat oldalába, mire az felhorkantott s vad vágatással vitte gazdáját.

Olt sebesen haladt, a királyfi mindenütt mellette. Sziklás, veszedelmes helyeken, bozótokon vágattak keresztül. Az ágak megtépték a királyfi ruháját, arcát megvérezték, lova oldalát felhasították, de ő most ezzel mind nem törődött, egyre biztatta lovát tovább. Falvakat, réteket hagytak már maguk mögött, mikor a ló lassítani kezdett. Nem bírta tovább az iramot, fáradtan dőlt ki a királyfi alól, még egy fájdalomt nyírt s utána élettelenül nyult el a zöld pászison.

A királyfi már ezzel sem törődött, szaladt tovább, ahogy lábai bírták, de egyszerre kétségbeesve vette észre, hogy ereje elhagyja, feje szédül, lába megbotlik s ő ott fekszik tehetetlenül a víz partján.

„Olt!... Olt!...! — kiáltotta minden erejét összeszedve. — Olt csak még egyszer nézz rám, csak még egyszer lássam a szemeidet...”

Olt megszánta vőlegényét, kiemelkedett a habokból, ránézett még egyszer, majd ismét elmerült. A királyfi pedig csak nézett, nézett még akkor is, mikor már rég nem voltak ott azok a szemek, melyek neki az egész világot jelentették s amelyeket még akkor is látott, amikor azok már hegyen-völgyön ültek voltak.

Egyebet aztán nem is látott. Azt sem látta meg, hogy nem is olyan messze tőle két székel ment, egymással elég hangosan beszélgetve.

Az idősebb kezdte: „Te Marci, nézz csak körül, milyen fain egy hely ez!”

— Mond valamit kigyelmed! Még a jó Isten is falunak teremtette, Mózsi bá!

„Te Marci, olyan sokan vagyunk mán mü otthon, hogy el sem is férünk. Egy nihanán átjöhetnénk ide!”

— A bion (= bizony) meglehet felelte Marci.

Egy ideig hallgatva mentek egymás mellett, aztán ismét csak Mózsi bá szólalt meg: „Hm! de ennek a helynek biztos neve is van!”

„Valami van, de mi lehet?!“ — tündökött Marci.

„Jó vóna megtudni, — fontoskodott Mózsi bá — mert hát olyan hely ma mán nem igen van, aminek neve ne adtak vóna...”

„Ugy van“, — hagyta helyben Marci s amin kutatva nézett körül, hogy nem lát-e vagy egy teremtett lelket a közelben, egyszerre csak megpillantotta a királyfit a vízparton. „Ott valaki hever a víz mellett, elmegyek megkérdezni tőle“ — mondta.

„Egyet se! — kiáltok én akkorát, hogy még ha meghót is meghallja — intette le Mózsi bá, s azzal odakiált a királyfinak: „Hé atyafi, mi a neve ennek a helynek?”

A királyfi még mindig a vizet bámulta. ő még mindig az Olt szemeit látta s azt hitte, hogy azok az emberek is azt látják s azt kérdik tőle, hogy mi az a két tündöklő drágakő, amit ő néz s egy utolsó erőmegfeszítéssel kiáltotta oda nekik: „Olt szeme!“ — utána elájult.

A két székel pedig ment tovább.

Egyszer csak újra megszólal Mózsi bá: „Te Marci, nem furcsálsz ezt a nevet?”

„Oltszeme... Oltszeme... biz'a furcsa!”

„Az a — bólint rá Mózsi bá — jobb lett vóna mégis oda menni!”

— Hát 'szen visszamehetek — állott meg Marci — kigyelmed itt megvár!

S Marci nagy lépésekben elindult arrafelé, ahol az idegent látták, de bizony az már nem volt ott, mert Olt karjaira vette ájult vőlegényét s elvitte magával. Marci pedig legyintett a kezével, mikor visszaérkezett:

„Nincs ott immán csak a helye, ejszen elment valamerre.“

El-e? — csodálkozott Mózsi bá s kezdett felcihelődni a földről: „No, ha elment, hát elment, utána nem indulunk, az biztos... Te Marci — kérdezte — hallád-e, amikor azt mondta vala: Oltszeme?” „Hallám hát“ — felelte a másik. „No hát, ha te is hallád, akkor Oltszeme ez, a mán bizonyos...”

*

Eltelt egy pár év. Kicsi falu nőtt fel az Olt mellett. Voltak benne gazdag, szegény emberek egyaránt, akik az idegeneknek arra a kérdésére, hogy mi a neve a falunak, — kész örömmel felelték: „E biza' Oltszeme!“ Később még írástudó emberek is akadtak, akik akarattal, vagy csak véletlenül lefelejtették a végéről az „e“ betüt s Oltszeméből ilyenformán Oltszem lett, de a falusi embereknek, még ma is jobban esik, ha úgy mondatják, ahogy öreg apáiktól hallották.

Nefelejts tündér.

*Nefelejts tündérnek, jaj, most sok a dolga,
Bár a keze alatt dolgozik sok szolgálta.
Ő maga ápolja azért kis virágját,
Öntözi, frissíti, simogatja ágát:
Gyönyörű kék színét bizony maga festi,
Megkezdni hajnalban, s munkája tart estig.
Szép is ez a virág, a szellő ingatja,
Az esthajnalcsillag álomba ringatja,
Napsugár csókolja. Kis Nefelejts tündér
Nem adná virágját semmiféle kincsér.*

Marcella néni.

Szerencse fel!

Iffúsági regény. — Irta: **Horváth Sarolta**

(9-ik közl.)

Bizony, Zoli olyan éhes volt, mint a farkas és akadozva mesélte el barátjának, hogy az ennivalóját is elvesztette. De mikor a Domi zsebéből előkerült a fehér csomag, némileg megvigasztalódva látott hozzá az evéshez. Közben elmondta, hogy mi történt vele eddig. A bányába az új bejáraton nem engedték be, mert — azt mondták, hogy már napok óta nyomasztó a levegő és katasztrófától félnek. De már oly nagy volt benne a vágy, hogy mindenáron le akart jutni. Így került a régi tárnához, abban a reményben, hogy innen is könnyen bejuthat az annyira óhajtott mélységekbe. Ám azzal nem számolt, hogy az útát nem ismeri és egyszer csak azon vette észre magát, hogy eltévedt.

— Éppen mint én! — mondta Domi.

Próbált menni jobbra, balra, de mindig csak a saját nyomára bukkant. Már kétségbe volt esve és hogy az útát minél hamarabb megtalálja az új tárnához rohanni kezdett. Akkor aztán váratlanul beleesett ebbe a gödörbe; esés közben karján elszakadt a ruhája és elég súlyos horzsolási sebeket kapott. Mindezekhez hozzájárult még az éhség érzete, mert a csomagot már régen elvesztette.

Domi csüggedten hallgatta barátja elbeszélését. A töredelmes vallomás folyamán az is kiderült, hogy Lajcsi semmit sem tud a dologról: ő ugyanis azt a kijelentést tette, hogy nem megy velük sehova, mert már nem szeretik az ő társaságát. Így Zoli el mert jönni otthonról, mert tudta, hogy Lajcsi addig nem teszi be a lábát a Harmati-villába, amíg a fiúk utána nem mennek. De hogy Domi is a bányába jön, arra nem is gondolt.

Hanem a közös veszedelem, amelybe kerültek, mindennél jobban foglalkoztatta őket. Azt hitték, hogy ennél nagyobb baj már nem érheti őket. Most már azon kellett gondolkoznunk, hogyan kerülnek ki a kútszerű, nedves mélységből.

Evés után Zolinak is annyira megjött az ereje, hogy megtudta keresni a lámpáját. Ennek a lámpának köszönhetette, hogy még mindig nem egvedül kuksol a gödörben. Mert a lámpa az esés következtében sem aludt el, hanem gyér világosságával odacsalta Domit is. Ha az ember nincs egyedül, sokkal nyugodtabb és vidámabb.

Barátaink is felálltak és bár Zoli sziszegve emelgette balkarját, mégis csak elindultak és új reménnyel világitották körül a falakat.

Sehol semmi. Nincs egy kis nyílás, egy kis mélyedés, amelyben megvetve lábaikat, felme-

hetnének oda, ahonnan lejöttek, azaz leestek. Mikor félórai eredménytelen kutatás és döngetés után szembekerültek megint, buta arccal, ijedten néztek egymásra.

Semmi kétség, itt kell maradniok, amíg valaki véletlenül rájuk nem talál. Megpróbáltak ugyan egymás vállára állva felérni a gödör pereméig, de mivel kezük semmi támpontot, mélyedést nem talált, szomorúan ültek le egymásmellé a ragadós földön. Hallgattak, mert nem volt mit beszélniök. A fáradtság és az álom végre elnyomták őket s a két kis bűnös, szorosan egymáshoz simulva jótékony, mély álomba merült.

VII. A hű barát.

Ezalatt a napsugaras földön is múltak az órák. Harmatiné csodálkozva hallgatta a Kati bőbeszédű magyarázatát, aki elmondta, hogy mind a két úrfi elment még hajnalban. Csak az nem fért a begyébe, hogy miért nem egyszerre mentek. Harmatiné eleinte haragudott, hogy Zoli minden szó nélkül tűnt el, de a férje megnyugtatta, hogy ilyen nagy fiu már tud annyira ügyelni magára, hogy baja ne történjék. Most meg Domi is ott van, a talpra esett, derék székeltyű fiú, akivel a világ végéig elengedné a fiát, nem hogy a közeli kiránduló helyig ne engedhetné. Hanem azt megigérte, hogy este egy kicsit megmossa a fejüket, mert az nem fog ártani nekik.

Már mg is nyugodtak teljesen, amikor a Kelemenék kis lánya jött be a konyhára, hogy valami orvosságot kérjen a Lajcsi fogára. Kati veszekedni kezdett a gyermekkel, hogy ne hazudozzék itt Lajcsiról, hiszen az elment az úrfiakkal kirándulni. A kis lány sívafakadt, hogy ő nem hazudik. A Lajcsi tényleg otthon van és fel van dagadva az arca. Harmatiné hamar elküldte Katit, hogy meggyőződjék az igazságról, ki csakhamar azzal jött vissza, hogy Lajcsi igazán otthon van és semmivel sem bírja lecsillapítani a fájdalmát. Még azt is mondta Kati, hogy a Kelemen fiu semmit sem tud a kirándulásról. Tegnap este sokáig itt volt, de egyik úrfi sem emlegette neki, hogy ma a szorosba mennek.

A mérnökék tanácstalanul meredtek egymásra. Nem tudták, mitévők legyenek. Azt üzenték Lacinak, hogy ha már nem fáj annyira a foga, jöjjön át, szeretnének beszélni vele egy kicsit. Nagy aggodalomra nem volt okuk, mert még mindig azt hitték, hogy Zoli és Domi a hegyszorosba mentek és — Kati szerint — estére itthon is lesznek. De azért nyugtalan délutánjuk volt. Nem ment sem az olvasás, sem a kézi munka. Egyre az órát lesték, nem jönnek-e még a fiúk?

Folytatjuk.)

Vizsga előtt.

Írta: Holstein Mária.

Édes Atyánk vizsgánk napján
Hozzád szárnyal buzgó imánk,
Segíts, hogy jól felelhessünk,
Tanítónk ne szégyenítsük.

Ki fáradott, igyekezett,
Most legyen megelégedett
Jó szüleink örömére...
Legyen neved dicsősége.

Akaratunk volt a jóra,
És, ha néha szállt az óra,
Gyenge erőnk gyakran botlott,
Hibáztunk is néha itt-ott.

Bocsáss meg érte jó Isten,
Aldásoddal légy most itten,
Kicsiny szívünk feléd dobban,
Nálad mindig irgalom van.

(Azért közlünk már most vizsgai verset, hogy legyen idő jó előre betanulni.)

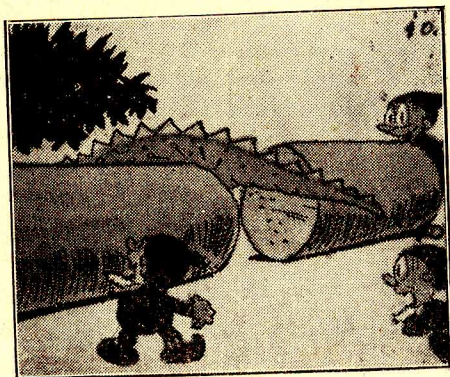
Többet észzel, mint erővel!

10. kép.

Könnyű volt a kicsi Sicnek átbujni a fatörzs alatt. Amilyen kicsi, akár a tű fokán is átbuhatja. De a sárkány! No lássuk a komé mit csinál?

Nem kell féltetni ökelmét, ha nem is lát-szik le róla, azért van magához való esze.

— Nem tudok Sicc után bujni? — gondolja magában mérgesen — majd teszek róla!

Tudom Istenem, hogy átfűrészelem az egész fát. S azzal neki a fűrészével!

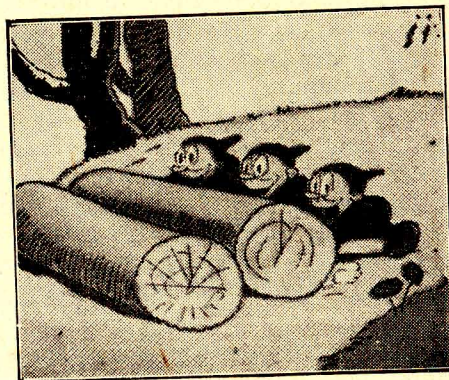
— Nyisz! nyisz! nyisz! — nyiszog a sárkány hátán a fűrész. Már mindjárt átfűrészeli. Jaj szegény Sicc. Mi lesz vele? Még felprédálja ez a rémes sárkány!

Hopp! még egy recsenés és zsuppsz a sárkány a szegény Sicc nyakába... azaz, hogy... csak a sárkány gondolta, hogy Sicc ott várni fogja. De volt eszébe! Hol volt ő már! Arkon-bokron is tul. Mérgelődött a sárkány, hogy Siccet nem tudta elnyelni.

— Kerülj még egyszer a fűrészem alá, tudom, hogy nem viszed el szárazon! — dohog magában a sárkány — míg szégyen szemre kullog vissza a kék barlangba.

11. kép.

A három törpe csak most, hogy pontosan a közepén kettéfűrészelt fatörzset nézegeti nagy örömmel, jön rá a Sicc furfangjára.

Hogy a sárkány idecsalása csak azért történt, hogy a jószívű Sicc a szegény kicsi törpéken segítsen. A három törpe hálával gondol az okos és furfangos Siccre, s igazat adnak neki, hogy:

Többet észzel, mint erővel!

Az olasz lapból átvett képekhez szöveget irt:

F. László Marcella.

Gyöngyharmat hercegnő.

(Vizsgai szindarab.)

SZEREPLŐK:

Gyöngyharmat hercegnő. Előjátékban *Jucika*, 12 éves. Nagyherceg. Előjátékban *Gabi*, 14 éves. 1—10 Gyöngyharmat udvarhölgyek, 1—12 éves leánykák. Pillangók (tetszés szerinti számban), erdei tündérek (ugyanannyian, mint a pillangók). Szellőcske, madarak (veréb, cinege, pinty, pacsirta. Pásztorfiu.

ELŐJÁTÉK:

(A függöny lenn, előtte *Jucika* és *Gabi* beszélgetnek. Igen egyszerűen vannak öltözve).

GABI (könyvet ad át *Jucikának*): Itt van *Jucika* a meséskönyved. Hálás vagyok, hogy ide adtad, s gyönyörködhettem a szép mesékben. Köszönöm.

JUCIKA (átveszi a könyvet): Szívesen *Gabi*. Az iskolában kaptam ezt a szép könyvet, jó tanítónőmtől. Ugye milyen szép mesék vannak benne?

GABI: Gyönyörűek!

JUCI: Melyik mese tetszett legjobban neked? (lapozgat).

GABI (gondolkozva): Kiválasztást nem igen lehet tenni, de azért „Gyöngyharmat hercegnő” tetszett nagyon.

JUCI (nevetve): Nekem is. Már sokszor elgondoltam, milyen boldog lennék, ha én lehetnék Gyöngyharmat hercegnő. De milyen csacsiságot is beszélek! Hisz’ az mese, s én valóságban egy kis árva leány vagyok, ki örül, ha mostohája megtűri a házában.

Gabi: *Jucika*, nem szabad folyton arra gondolnod, hogy árva vagy, de arra gondolhatsz, hogy te is lehetsz valamikor olyan boldog, mint Gyöngyharmat hercegnő. Én az éjjel végig álmodtam meséjét és képzeld, Te voltát Gyöngyharmat hercegnő és én voltam Napherceg.

JUCI: Szép lehetett az álmod! (kérve) Meséld el!

GABI: Igen szívesen. Ülünk amoda a padra! (A függöny mögé mutat): Figyeld, az álmom elmesélem!

(Mindketten el a függöny mögé).

I. FELVONÁS.

Szín: Gyönyörű kert-részlet Rózsafák, bokrok, virágok. Úgyesen úgy rendezve, hogy a színpad elején tágas tér maradjon a táncolók részére. Balról fokozatosan emelkedett a szín, fenn trónus virágokkal övezve. Gyöngyharmat udvarhölgyek, a bokrok között imitt-amott elrejtve. Gyöngyharmat hercegnő fenn a trónuson alszik.

* Legjobb, ha a *Gabi* szerepét leány játssa.

Gyöngyharmat hercegnő ezüsttel átszótt ruhában, fején gyöngyös diadém, színes, csillogó kövekkel kirakva, csillogó gyöngyszemekből karkötők. A kezében szép nagy tüll zsebkendő gyöngyökkel kivarrva. A gyöngyharmat udvarhölgyek közül öten rózsaszín, öten halványkék ruhában, gyöngygyel díszítve, gyöngyös pártával a fejükön.

1. JELENET.

(Távolról halk muzsika, majd végleg elhal. Világítás: Halvány pirosság önti el a színpadot.)

SZELLŐCSKE (bejön, szőke kislány, fehér borsótüll, fodros ruháskában, nagy fátyollal a kezében, minden bokorhoz odamegy, fátyolát rálebbenti): Ébredjetek! Ébredjetek! Itt a hajnal. Én, a hajnali szellőcske költögetlek! Ébredjetek! Ébredjetek!

Énekel:

Halk fuvallatára lenge szellőcskének,
Óh, ti harmatcseppes, bokrok ébredjetek!

(Ismét a bokrokhoz megy, hozzájuk beszél):
Leng a szellő, szellőcske, ébredjetek! (el.)

2. JELENET.

PÁSZTORFIÚ (már kinnről hallik a tilinkója, jön s a színen is fújja tilinkóját, valamelyik bús magyar nótát, majd elhallgat): Milyen szép is a hajnal! A későn kelők nem látják az eget hajnalpírban égni. S nem látják a gyönyörű napfeljöttét, amint őfelsége a Napherceg jön s aranyos sugaraival feleskölja a gyöngyharmatot az ingó bokrokról. Mily szép gyöngyharmatos ez a bokor is! (rámutat egy bokorra, hol udvarhölgy van elrejtve): De megyek már a nyájam után! (vidám pásztor nótát fúj a tilinkóján, el.)

3. JELENET.

(Halk melódiára énekelnek, előbb csak mindig ezt):

Csip, csip, csip...
Kis madárcák vagyunk,
Szállunk ágról-ágra,
Száll a mi ajkunkról,
Az Istennek hála!

2.

Lebeg-lebeg, röpköd,
E kis madársereg!
Bokorról-bokorra,
Merre útunk vezet!

(Ismét halk melódiára):

Csip, csip, csip...

4. JELENET.

1. GYÖNGYHARMAT *előre jön a bokor alól*): Felköltött a szellőcske simogatása! Hopp! Ébren is vagyok!

2. GYÖNGYHARMAT (*ő is előre jön*): A pásztorfiú tilinkója ébresztett fel!

3. GYÖNGYHARMAT: A madárkák fellármáztak, mint, ahogy ők elszálltak, úgy röppent ki az álom az én szememből is. (*előre jön.*)

GYÖNGYHARMATOK: Mi is felébredtünk ám! (*mind felállnak.*)

1. GYÖNGYHARMAT: Akkor keltsük fel Gyöngyharmat hercegnőnket is. Daloljunk egy ébresztő dalt:

GYÖNGYHARMATOK:

*Dalra fel, vígadjunk! Itt a szép hajnalpír.
Szellőcske lengedez, Pásztor-tilinkó sír!*

*Ébredj kis hercegnőnk, Vár a vidám óra!
Jó a Napherceg is, Egy-két szíves szóra!*

GYÖNGYHARMATHERCEGNŐ (*szemét dörzsöli*): Nem aludtam, kis alattvalóim, már régebben ébren vagyok, csak oly jól esett ábrándozni e szép világról s Napherceg vőlegényemről. (*feláll, lejön a trónusról*): Most aztán legyünk ám vidámak, hisz a világ szépségeit azért adta Istenünk, örüljünk neki. De mondjuk is el reggeli hála imánk:

MIND (*énekelnek*):

*Hála, hála legyen, nagyjóságú Isten!
Neked hódol mostan, e kis csapat itten!*

2.

*Fogadd buzgóságunk, hő imánk, énekünk.
Istenünk, jó Atyánk mostan is légy velünk!*

(*Pár pillanatig hallgatagon állnak, aztán szétoszlanak.*)

GYÖNGYHARMATHERCEGNŐ (*Gyöngyharmatokhoz*): Mit álmodtatok, edeseim?

1. GYÖNGYHARMAT: Aranykertben jártam, aranyszárnyú pillangókat kergettem.

2. GYÖNGYHARMAT: Zöld erdőben erdei tündérekkel táncot lejtettem.

GYÖNGYHARMATHERCEGNŐ: Szerettem volna álmaidat látni!

3. GYÖNGYHARMAT: Kívánságod teljesülhet! Egy-kettő! (*tapsol.*)

(*Tarka aranyösszárnyú pillangók, kis leánykák fekete klottnadrágba öltözve, bejönnek. Utánuk az erdei tündérek lenge fátyolszerű ruhás kislányok, fejükön virágkoszorúval, tánclelésekkel, angol valcer ütemeire bejönnek, pillangók, tündérek táncolnak.*)

GYÖNGYHARMATHERCEGNŐ (*felül a trónusára, lábai elé ülnek az udvarhölgyei, ők is a zene ütemeire jobbra-balra hajlonganak, k. b. 5 perces a tánc, akkor egyszerre kigyul a fény, a zene elhallgat. A táncolók félkörben állnak a trónussal szemben. Napherceg a közepén bejön.*)

NAPHERCEG (*fehér atlaszselyem nadrágban, mellénykében, élénk vörös selyem kabátban, egy aranyos nagy legyezőt széttárva Gy.-harmathercegnő felé*): Köszöntlek Gyöngyharmathercegnő, szépséges arám, álmaim királynője!

GYÖNGYHARMATHERCEGNŐ (*felemelkedve*): Üdvözölve légy Napherceg, várva-várt vőlegényem! Ime, mily örömmel vártunk. Jöjj közibénk! Mulass velünk!

NAPHERCEG (*felmegy a trónusra a hercegnőhöz*): Boldoggá tesznek szavaid! (*kezet csókol*): Szálljon hát tovább a tánc, a vigalom!

(*Pillangók, tündérek megismélik a táncot, a zene a tánc, végeztével elhallkul.*)

GYÖNGYHARMATHERCEGNŐ: Ugye, mily szép e tánc?

NAPHERCEG (*bólint*): Mi is mulassunk kissé együtt, sajnós, nem időzhetek soká, nagy pályát kell megfutnom még ma! (*mutatja az égboltot*): De velem jössz, ugye, szépséges menyasszonyom!?

GYÖNGYHARMATHERCEGNŐ: Legyen kívánságod szerint!

NAPHERCEG (*meghajtja magát*): Szabad egy táncra!

(*Táncolnak együtt, lassanként beleveggyülnek a pillangók, gyöngyharmatok, Napherceg és Gyöngyharmathercegnő észrevétlenül el, utánuk mind kitáncolnak. Halk zene, míg átöltözik Napherceg és Gyöngyharmathercegnő.*)

GABI, JUCI (*jönnek, mintha a beszédet folytatnák*):

JUCI: Igen, a Napherceg aranyos sugarival felcsókolja a gyöngyharmatot. Magával viszi, fel a balzsamos légbe s vele együtt futja meg a nagy mindenségben pályáját! Szép mese, szép álom!

GABI: Jucika, akarod, hogy ez a szép mese, ez a szép álom valóra váljék?

JUCI: Hogyan? (*csodálkozva*).

GABI: Ha megnővök, a Napherceg én leszek, te leszel Gyöngyharmathercegnő és akkor én eljövök érted Gyöngyharmathercegnő.

JUCI: Óh, milyen boldogok is leszünk mi majd akkor ketten!

(*Függöny.*)

Bilkay Gizella.

Bemutakozó.

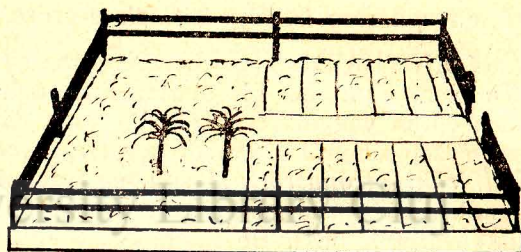
Én is a Marcella néni kis cimborái közé tartozom. Nevem Ulbricht Hildegard. A cluji németnyelvű lutheránus elemi iskolába járok a II-ik osztályba. Apukám németországi, de anyukám magyar. Az Uj Cimborát én is nagyon szeretem.

Játék is, rajz is.

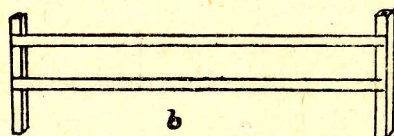
No gyermekek! Itt a tavasz. Most mindenki kimegy a szabadba. Ti is kis munkásaim, kezdjétek meg a külső munkát. Virágmagvakat kaptatok Marcella nénitől s ha nincs kertetek, csináljatok magatoknak. Ime, itt a mód, hogy tehetitek azt meg.

Vegyetek egy skatulyafedelet, vagy egy rossz tepsit. Tegyetek bele földet (vagy homokot), melyben ágyásokat csináltok majd. De be is kell keríteniük a csatolt rajz szerint. A kerítést a b) rajz szerint 2 gyufaszálból és reá ragasztott két egyenes kemény papírból készült szallagból készítjük. Egy ajtót kihagyva az egész földet körül vesszük ilyen kerítéssel, melyet beszurunk a gyufaszálaknál fogva a földbe vagy homokba.

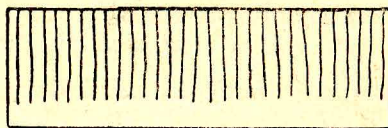
A bekerített földet két részre osztjuk. Egyikben virág és zöldségágyásokat csinálunk, a másikban pedig gyümölcsösöt állítunk. A kapuval szemben egy egyenes utat nyomkodunk ki ujjunkkal. Ettől jobbra és balra lesznek az ágyások. A kert végén lesz a gyümölcsös. Ide fákat kell csináljunk. Ezeket így készítjük: veszünk egy hosszabb, vékonyabb papírszalagot, mint azt a c)-nél látjuk, s azt majdnem keresztül vágjuk be ollóval, sűrűn, amint a rajz mutatja. Akkor veszünk egy szál gyufát s arra a papírszalag alsó végét megenyvezve az e) rajz szerint felcsavarjuk a gyufa felső végére, s a végén a d) rajz szerinti kis fát kapunk. Akinek van zöld papírja, abból csinál rá, mert a zöld fa szebb, mint a fehér. Ha ilyen kis fát 8—10 darabot csináltunk, azokat beszurjuk szép sorban a kert hátsó felébe, hogy meg legyen a gyümölcsös kert is.

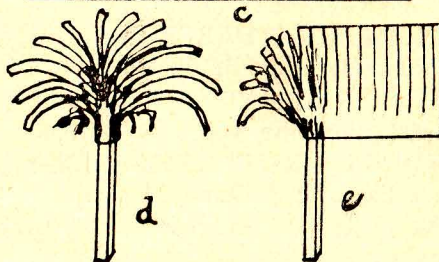
a

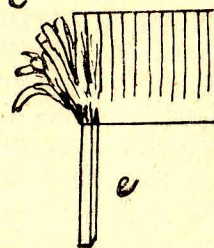
b

c

d

e

Ha kész a gyümölcsös, várjátok meg, míg a fák kivirágoznak és gyümölcsöt teremnek. Az ágyásokat addig ültessétek be palántákkal, vagy vessétek be magvakkal és öntözzétek szorgalmasan őket, hadd fejlődjenek szépen. A termésből én is kérek majd.

Mohalji bácsi.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Nagy Samu. Örömmel olvasom, hogy az Uj Cimborának Cristuron a többi olvasókkal együtt te is lelkes híve vagy. Egy fontos megjegyzést kihagytál a bemutatkozóból. Azt, hogy hányadik osztályba jársz? Ezt mindig ki kell tenni, akkor is, ha az ötvenedik levelet írja valaki a szerkesztőségnek. No majd pótolod. A küldött fényképen egész jól megismertelek. Barátaiddal vagy együtt. A címedet javítja a kiadóhivatal. A kis lapban elsősorban az ifjúsági regényt olvasod, de az ismeretterjesztő cikkek is érdekelnek. No megírjuk Dezső bácsinak, hogy máskor is írjon Braziliához hasonló cikkeket. Érdekes az órarejtvényed. Azonban így nem közölhető. Külön papírra le kell rajzolni tussal s a képeket is felismerhetően. Egész nagyban is megrajzolhatod, majd lekicsinyítik. A vers nem rossz, de még jobbat kell írni, hogy az ujságba kitegyük. Kérdezd meg az irodalomszakos tanár urat, majd ad neked méhany útbaigazítást a versíráshoz. A szóképző rejtvénypályázatra 81 új szót küldtél be. — **Titkos Kálmán IV. el. ot.** Jól dolgoztál kis legény! A szóképző rejtvénypályázatra 85 új szót tudtál kitalálni. Ennek Dezső bácsi is fog örülni. — **Horváth Margit II. g. ot.** Látom, hogy szereted ezt a kis ujságot. A leveled is azzal fejezed be, hogy az Uj Cimborának hűségös olvasója maradsz ezután is. Szép, rendes munkádat tetszéssel nézegettem. Alaposan utána néztél a szóképző rejtvénynek, 105 új szót küldtél be a pályázatra. Lesz majd versengés a sorsolásnál! — **Berky Ibolya III. g. ot.** Most léptél be az Uj Cimborá olvasótáborába. Szeretettel köszöntünk magunk között. A hozzánk juttatott versedet át fogom tanulmányozni. — **Török Márta IV. el. ot.** Már második éve vagy cimboránk, de még csak most mutatkozol be. Küldöd mindjárt a fényképedet is. Kedves, komoly kislány vagy a fényképen. Örülök, hogy megismertelek. A bemutatkozó fényképek, így a tied is sorra fognak kerülni, de legyetek egy kis türelemmel kis cimborák, mert most sok fénykép van benn, s a beérkezés rendjében hozhatjuk csak őket a ujságban. A szóképző rejtvény pályázaton te is részt vettél és 107 szót küldtél be. De új rejtvény szerkesztésével is megpróbálkoztál. No átadom őket a rovatvezetőnek. Azt írod Mártuskám, hogy szeretnél engem is és Dezső bácsit is megismerni. S meg is hívsz bennünket a ti szép városotokba Sighisoara-ra. Köszönjük a szíves meghívást, ha arra járunk egyszer Dezső bácsival, el is megyünk hozzátok. — **Hertz Ella és Őcsi.** A szóképző rejtvénypályázatra ti is beneveztetek. De ám egy a baj. Nem minden új szó amit képeztetek jó, csak azok, amelyek az alapszóban előfordulnak. Tehát ha az alapszóban u, ü, ö, ő, ó magánhangzók nincsenek, akkor azokkal nem is lehet új szokat alkotni. Vizsgáljátok át

a beküldött pályázatokat és eszerint dolgozzátok át s küldjétek újra be. — **Balogh Árpád IV. el. ot.** A bűvös szeglet, pótló és szőrejtvény megfejtésed átadtam a rovatvezetőnek.

Mózes Margit, Florenthal Lia, Salamon Eszti, Költő Lancel. Uj kis cimboráink vagytok. Szeretettel köszöntünk magunk között. Remélem, hogy az Uj Cimborá iránti érdeklődétek nem csak muló lelkesedés lesz, de komoly barátság és hűségös ragaszkodás is. Kíváncsi vagyok, hogy kerétszédtek a kapott virágmagvakkal? — **Kovách Gyurka.** No kis földi! végre te is megszólaltál. A satu marei kis cimborák az utóbbi hónapban nagyon elhallgattak. Biztosan a nagy tanulási kedv öli őket. A szóképző rejtvénypályázathoz 82 új szót küldtél be. Nagyszerűen dolgoztál! — **Bándy Csaba IV. el. ot.** De ám te sem mardtál el Kovách Gyurka mögött. A szóképző rejtvénypályázatra éppen 80 új szót találtál ki. Ennek még Dezső bácsi is örülni fog majd. Leveleddel kedves emléket ébresztettél bennem, annak az időnek emlékét, amelyet most áprilisban mult egy éve közöttetek töltöttem a tavaszi nagy körut alkalmával. Amikor nálatok is volt a nagy rajzkiállítás és mesedélután. Lám én nem felejtettelek el benneteket. Mindenikötök arca előttem van. De vajjon ti emlékeztek-e még az Uj Cimborá Tg. Säcuesc-i utjára? — **Nt. Biró László, Satulung.** Most egy éve a nagy körut alkalmával egy kézírásos könyvet hagytunk ott. Örvendenék és megköszöném, ha a nagytiszteletű úr elküldené azt az Uj Cimborának. Meleg üdvözetem a kis családnak és az összes ismerősöknek. — **Kiss Béla, Cernatu.** A Zizi kéziratát felhasználják-e? Különbben kérjük vissza. — **Evang. lelkeszi hivatal, Turches.** A Zizit kívánsága szerint elküldtem még annak idején. De hírt nem kaptunk, hogy megérkezett s előadták-e?

Buttka Edith. A 13-ik számú rejtvény megfejtését te is beküldted. Így a legközelebbi rejtvényorsoláson már te is részt veszel. — **Visky Ilona.** A szóképzőrejtvény pályázatára 66 szót küldtél be. Kár, hogy nem irtad neved mellé az osztályod számát, sem te, sem Butyka Edith, pedig ezt mindenkinek mindtn levélben meg kell írnia.

Daloljátok kis cimborák!

Megjött már a fekete madár.

Magy di már a fekete madár. Tücsök az e szék alján.

Maximum jól meg utal jart. Megis megis haza talalt.

Swit epite parjaval a fészket.

Szövegét írta: Ferenczy László Marcella.
Zenéjét szerzette: Ráporti Károly.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Legutóbb előfizettek:

Szatmár—Satumare: Kovács Á. 50, Salamon Zsuzsanna 50, Lovas Ica 50, Lengyel Olgi 50, Bán Tamás 50, Bartha Zsigmond 50, Kondor Tibi 50, Jónás Laci 50, Rátonyi Istvánné 85, Csáki Ica 50, Szatmáry Kató 50, Klein Tibi 50, Körösi Ilonka 50, Türr Évi 50, Jónás Kató 50, Bodi Tibi és Sanyi 50, Csigi Irén 50, Szász József 50, Sáska Pityu és Sári 50, Márk Anna 50, Zamfirescu Elisabeta 50, Barta Pisti 50, Svarecz Jancsi 50, Grósz Bandi 50, Antal Magdolna 50, Echtlinger Lili, Pap Iduka, Reha Bertalan, Blága István, Berki Ica, Molnár Erzsébet, Gyügyei Zsiga és Karesi, Pobozy István, Károlyi István, Iezkovits Tibi, Balogh Anti és Bözsike, Kiss Dezső, Klein Ella, Grósz Anci, Bakos Mária, Kiss Gizi, Krajcsovic Ica, Bódis Rózsi, Sós Sándor, Tótfalusi Béci, Moldován Tibi, Hronyetz Irénke, Bereczky Dezső, Vadnai Margitka, Havas Antónia, Szkléma Döme.

Kolozsvár—Cluj: Léderer Éva 50, Dewis Galloyay 200, Weress Zsófia 100, Lukács Magda és Öcsi 100, Ferencz Noémi 50, Bonyhai Évi 50, dr. Fersigan Romulus 85, Blau Éva 50, Seres Pista 50, Kovács Gy. 50, Inceffly S. 50, Vajna Éva 50, Schlezák M. 200, Kovács B. 67, Stössel Kató 50.

Dés—Dej. Bácsy Piroška 50, Györffy Rózsi 50, Szombattalvi Jolán 100, Sajerich János 100, Fráta Ilonka 50, Szilágyi 200, dr. Gogomán A. 200 lej.

Póstán beküldve: Borea Jutka 200, Albert Pál 200, Péter Lőránd 100, Bakó Kálmán 150, Pálffy Pál 100, Lőrincz Idus 332, Lívadaí róm. kath. elemi isk. 400, gr. Béli Margit 100, dr. Küttel Lajos 150, Györffy Dénes 75, Vargha Anna 400 lej.

Humor.

A tanfelügyelő kérdi az iskolában:

— Mit tudsz, kis fiam a villámlásról?

Gyermekek: Ha a villámlástól hármat számolok, akkor három kilométerre ütött be a ménkü, ha kettőt számolok, két kilométerre ütött be, ha egyet sem számolhatok, akkor belém ütött a ménkü.

A tanfelügyelő a tanítóhoz:

— Honnan vette tanító úr ezeket az adtokat?

Tanító: A saját tapasztalatomból kérem...

Tanár a felelő diákhöz: Mi történt 1241-ben?

Diák — hallgat — a szomszédja sugja: 1241-ben törtek be a tatárok...

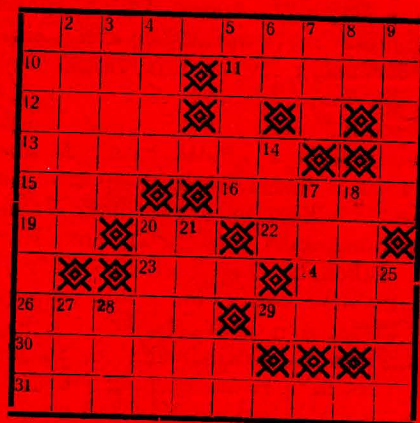
A diák most hangosan kivágja:

1241-ben betörték az országba a tanárok...

FEJTÖRŐ

Keresztrejtvény.

Beküldte: Vámszer Géza, Csíkszereda-M. Ciuc.

Vízszintes sorok: 1. Sziget Afrika délkeleti részén. 10. Családfő becézve. 11. Utazó. 12. Leány becenév. 13. Öserdő. 15. Sikál mássalhangzói. 16. Filogoria. 19. Övé románul. 20. Fém. 22. Székesegyház. 23. Nyílás. 24. Vissza: öreg. 26. Támadás. 29. Juttatni. 30. Vének, öregek. 31. Világrész.

Függőleges sorok: 1. Japán, Csíkszereda és Kína vitás területe. 2. Fegyver névelővel. 3. Sűrűsödik. 4. Amin a vonat megy névelővel. 5. Rómán férfinév. 6. Este közepe. 7. Végtag. 8. Alázatban van. 9. Régi székely írás. 14. Szárnyas állat. (Ék. h.) 17. Ráncokat vés az ember homlokára. 18. A ló. 20. Rusia betűi keverve. 20. Nemzet. 21. Nemzet. 25. Leánynév. 27. Barlang. 28. Vitéz.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes sor: 1, 13, 26 és 31. Függőleges: 1, 9, 17, és 21.

Megfejtési határidő: 1937. június 5. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ok. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.